

PHẦN 10

Buổi tối, Khải Đăng vòng tay quấn quanh người Hạ Y. Anh ngó vào nhà:

- Mau vào đi! Sáng mai gặp ở công ty.

Cô cầm tay anh nũng nịu chẳng muốn rời, anh trêu:

- Hay anh vào gặp ba mẹ luôn nhé ?

Cô đấm nhẹ ngực anh. Anh hôn phớt lên má cô:

- Khuya rồi, mau vào đi lạnh lắm. Ngày mai, sau khi cho bà xem báo cáo và dự án quảng cáo, anh sẽ đưa em về ra mắt mẹ.

- Ra mắt mẹ hả ? Eo ơi, em sợ mẹ sẽ chê em.

Anh bẹo má cô:

- Chê là chắc rồi. Nhõng nhẽo quá trời, ai chịu nổi.

- Hử! Có anh mới nói thế. Em sẽ làm cho mẹ thương em hơn cả anh.

- Để xem. Thôi, em vào đi.

- Khải Đăng!

- Há?

Vừa quay lưng đã bị cô giữ lại, Khải Đăng cũng lấy làm lạ cho thái độ của cô. Hôm nay Hạ Y có gì đó làm anh không an tâm.

Nhìn vào mắt cô, Khải Đăng lo lắng:

- Em đang giấu anh chuyện gì đúng không ?

- Em...

Cô ngắc ngư một lúc mới nói:

- Thật ra... em là người thay bà xem xét ai là người xứng đáng ngồi vào ghế chủ tịch.

Có chút ngạc nhiên nhưng Khải Đăng không bất ngờ lắm với thông tin vừa nghe. Hạ Y từng giúp ba cô quản lý ngân hàng, bà tin cô là phải.

Ánh mắt không mấy tự nhiên của cô làm lòng anh se sắt:

- Anh làm khó em rồi đúng không ?

- Em...

- Đừng lo lắng quá! Em hãy làm những gì mà em cho là đúng. Hạ Y của anh là người chí công vô tư mà.

- Nhưng... Thanh Hà đã liên kết với Khải Bình, cô ấy...

- Thôi nào!

Anh hôn lên trán cô đầy yêu thương. Tội nghiệp Hạ Y! Mấy ngày nay cô đã sát cánh bên anh để hoàn thành dự án. Tối đến cô lại phải theo dõi công việc của Khải Bình, Khải Nam để viết báo cáo. Thấy cô vất vả lại phải khổ tâm lo anh thua họ. Anh ôm cô thật chặt, giọng trầm ấm:

- Em tin anh không ?

- Sao anh lại hỏi thế ? Bây giờ còn hỏi em thế ư ? Không tin thì đêm dưới Căn Thơ là gì ?

Anh cười. Nghe cô nhắc, hình như cảm giác đê mê, tuyệt vời đêm đó vẫn còn trong anh. Khải Đăng nâng mặt cô lên:

- Anh không bỏ cuộc đâu! Em an tâm đi. Anh còn phải xin ba mẹ cho anh cưới em, anh đỡ quá, ông bà sao gả.

Cô xấu hổ đỏ cả mặt:

- Ai nói là lấy anh chứ. Trông anh hơi tự tin đấy.
- Em không chịu thì thôi, anh...
- Anh dám...

Hạ Y sùng sộ, Khải Đăng liếc liếc cô rồi phì cười:

- Em đừng suy nghĩ nhiều! Nếu thực sự họ tài giỏi hơn anh, anh không oán trách ai cả. Vả lại, em có cho anh xem kế hoạch của họ, anh chiến thắng cũng đâu về vang gì, đúng không ?

Ngần ngừ rồi Hạ Y cũng gật đầu. Cô nhón gót hôn lên môi anh:

- Ngủ ngon!
- Em vào đi! Nhớ phải mặc áo đủ ấm và không được thức khuya.
- Giống bảo mẫu quá đi.
- Dĩ nhiên là không giống rồi. Anh là bảo phu.

Cô cười khúc khích. Khải Đăng nhìn mê mải. Càng ngày anh càng không thể thiếu cô. Chưa bao giờ anh lại ước ao những lúc thức dậy, hay chiều đi làm về lại có cô bên cạnh.

Vừa lúc, một chiếc Toyota đỗ lại. Hạ Y và Khải Đăng nheo mắt nhìn vì ánh đèn pha. Nhận ra cha mẹ mình, Hạ Y bầu vào tay Khải Đăng lí nhí:

- Chết rồi! Ba mẹ biết rồi sao ?
- Xin hỏi cưới luôn chứ sao ?
- Nhưng em chưa nói gì hết. Em chưa chuẩn bị, mai một đi anh. Ba mẹ mà biết, em sẽ bị đòn.

Anh nhìn qua cô cười cười. Đúng là trẻ con, vậy mà đêm ở Cần Thơ bảo ngọc không chịu.

- Cháu chào hai bác!

Anh lễ phép cúi đầu, còn Hạ Y thì nép một bên lí nhí. Ông bà Đại Lâm nhìn hai người rồi nhìn nhau ngạc nhiên. Nhưng ngạc nhiên nhất có lẽ là Hạ Y, cô trở mắt nhìn người thanh niên vừa bước xuống. Cô kêu lên khê:

- Anh Khang!

Khải Đăng nhìn theo mắt cô, trước mặt anh là một gã con trai cao lớn và phong độ không kém gì anh.

- Chào anh!

Thái Khang chìa tay ra, anh mỉm cười lịch sự. Khải Đăng cũng bắt tay lại.

- Tôi là Khải Đăng. Anh...

- Thái Khang! Tôi vừa bên Singapore qua. Nghe tên anh đã lâu, nay mới được gặp!

Khải Đăng nhìn ông bà Đại Lâm như muốn hỏi mối quan hệ với hai người. Ông Đại Lâm hiểu ý:

- Thái Khang là giám đốc điều hành ngân hàng của ta. Cậu ấy qua đây lúc chiều.

Ra vậy! Hèn chi... anh quay la nhìn Hạ Y đầy tình quái. Không phải tự dung mà cô muốn đốt cháy giai đoạn với anh lúc ở Cần Thơ. Nhìn ánh mắt bồi rối của cô là anh đã hiểu phần nào. Từ bên Singapore, người ta qua đây, ai đâu rảnh rỗi như thế. Rồi anh sẽ cho cô biết thế nào là... ghen.

- Cháu đưa Hạ Y về. Giờ đã khuya, cháu xia phép ạ. Gặp anh sau nhé!

Khải Đăng không quên để lại cho Hạ Y một ánh mắt hình dấu chấm hỏi trước khi bỏ đi. Cô thấp thỏm nhìn theo Mẹ này! Sao không báo trước tiếng nào về sự xuất hiện của Thái Khang gì cả.

- Hạ Y! Ta vào đi em.

- Dạ vâng!

Hạ Y cố ý đi sau mọi người, để tạo ra một khoảng cách với anh. Trời ơi! Cái gã gần đó mà biết Thái Khang đang đeo đuổi cô chắc là chiến tranh xảy ra quá.

Sáng nay, tổng công ty Vietcar rộn ràng hẳn lên. Từ từ mờ sáng, phóng viên đã đến đây để lấy tin tức. Hôm nay, bà Tâm Ngọc chính thức rút khỏi thương trường, nhường chức chủ tịch hội đồng quản trị lại cho con và cháu mình. Hai ứng cử viên sáng giá nhất vẫn là Khải Đăng và Khải Bình.

- Việc này anh thấy không liên quan gì đến em, nhưng hình như em không được thoải mái lắm.

Hạ Y ngồi trong xe nghe dạ bồn chồn ghê gớm. Cô xếp tờ báo kinh tế lại, cố trấn tĩnh mình nhìn Thái Khang:

- Lần đầu tham dự một phiên họp quá quan trọng mà kết quả có thể làm người khác buồn lòng, em không có hứng thú lắm.

- Vậy thì đừng tham gia!

- Không được!

Cô cương quyết. Ngay từ ngày đầu cô đến ở, bà Tâm Ngọc đã tin và giao cho cô nhiệm vụ tiếp cận để nắm bắt cách làm việc cùng cách đối nhân xử thế của ba đứa cháu. Bà hy vọng chọn được một người đủ tài đức kế nhiệm bà. Và cô đã hứa, lý nào hôm nay cô lại bỏ cuộc. Huống hồ gì cô không thể bỏ Khải Đăng hôm nay.

- Hạ Y! Em có biết anh sang Việt Nam lần này với mục đích gì không ?

Cô ngó ra đường. Chiếc xe Toyota vẫn lướt êm. Gió mát làm cô nhớ lại mấy ngày ở Cần Thơ.

- Hạ Y!
- Em vẫn nhớ! Anh đừng nhắc.
- Em đã đưa ra quyết định của mình chưa ?

Hạ Y quay vào, cô nhìn anh bằng đôi mắt u buồn. Không hiểu sao người đàn ông này quá hoàn hảo mà cô không thể nào yêu được. Cô thả ra một thở:

- Hôm nay chúng ta đừng nói chuyện này, được không anh Khang ?
- Anh xin lỗi, nhưng anh...
- Em không muốn mình nghĩ ngợi nhiều quá.

Thái Khang nhìn cô một lúc rồi cũng quay đi. Phố xá Sài Gòn đông vui nhưng anh thích không khí yên ả hơn. Anh muốn mang cô về bên ấy, cô là một chú chim nhỏ yếu đuối cần được bảo vệ. Suốt thời gian qua là quá đủ rồi.

- Hạ Y! Chiều nay anh bay.
- Sao cơ ? Chiều nay ?
- Ừ!

Bấy giờ Khang lấy trong áo vest ra tấm vải máy bay đặt vào tay cô. Hạ Y sững sờ nhìn anh. Anh tiếp:

- Anh không ép, nhưng anh muốn cho em biết một việc.
- Việc gì ?
- Anh yêu em.
- Thái Khang...

- Nghe anh nói hết đi!

Khang ử hai bàn tay bé nhỏ của cô trong tay mình, giọng anh trầm buồn:

- Trước kia, bây giờ vẫn thế. Em ra đi, em bảo cần thời gian suy nghĩ, anh không muốn đợi nữa.

- Anh Khang! Em...

Cò rút tay lại, cụp mi không dám nhìn Thái Khang. Từ bé, cô đã biết anh, hình như lúc nào anh cũng ở cạnh. Vì thế khi anh ngỏ lời cầu hôn, cô đã xin về Việt Nam để kiểm chứng lòng mình. Rất may có đã đúng.

Đối với anh, cô chỉ có tình anh em. Còn Khải Đăng là tất cả trong cô. Bằng chứng là cô đã tự nguyện dâng hiến cái quý giá nhất của người con gái cho người cô yêu. Dù Khải Đăng có phụ cô hay anh có là kẻ nghèo hèn, cô vẫn yêu và không hối hận.

Nhưng giờ phải trả lời Khang thế nào đây ? Dù gì anh cũng nặng tình với cô, cô đâu nỡ tàn nhẫn.

- Anh quên nói với em một việc. Hôm nay chúng ta sẽ chính thức đầu tư vào Vietcar.

Cô mở to mắt nhìn anh. Lòng khắp khởi mừng vui, Hạ Y hấp tấp:

- Vậy ư ? Nhưng anh định đầu tư vào ngành nào ?

- Em có vẻ mắt bình tĩnh rồi đó, Hạ Y!

Hạ Y hơi quê. Quả thật có đã không kiềm chế cảm xúc của mình được. Theo sự hiểu biết của cô, cuộc họp sáng nay sẽ không ai chiến thắng hay thất bại, bởi Khải Đăng và Khải Bình đều ngang tài ngang sức. Thậm chí Khải Bình có phần lấn lướt hơn. Anh đã quá khôn ngoan để liên kết với Thanh Hà. Không những gia đình cô nổi tiếng trong nước mà ở nước ngoài cũng có hạng. Chỉ cần họ kí một hợp đồng chịu mở rộng thị trường, thì xem như họ đã thành

công. Chúc chủ tịch thuộc về hẳn là cái chắc. Ngay trong phiên họp đã được sự ủng hộ như thế, Khải Đăng làm sao đầu lại.

- Anh sẽ xem xét, mặt hàng nào có tiềm năng sẽ đầu tư vào.

Hạ Y cắn môi cố nén cảm xúc. Chỉ cần lá phiếu của Thái Khang, Khải Đăng sẽ nắm chắc cơ hội chiến thắng, Nhưng liệu anh có chịu giúp không ?

- Thái Khang!

- Anh không giúp hẳn đâu.

Thái Khang nhìn ra đường. Hạ Y cúi mặt thất vọng. Anh thừa thông minh để đọc được suy nghĩ và đoán biết được hành động của cô. Hạ Y nghe cổ họng đắng ngắt.

- Anh đã biết mối quan hệ giữa em và Khải Đăng!

- Em yêu anh ấy. Anh Khang! Chúng ta không có tương lai, anh... quên em đi.

- Em không thấy mình rất nhân tâm sao ?

Thái Khang vẫn đều giọng, cô lặng người. Anh quá hiểu cô, có lẽ đó cũng là một trong những nguyên nhân cô không thể yêu anh. Anh đọc cô như đọc một cuốn sách.

- Khải Bình đã được sự ủng hộ của Thanh Hà. Theo anh biết, cô ấy đã vận động được gia đình mình. Sau khi Khải Bình nắm toàn bộ quyền hành, hai công ty sẽ sát nhập thành một. Em nghĩ cổ đông sẽ ủng hộ ai ?

Hạ Y không ngờ Khải Bình lại sử dụng chiêu này. Thanh Hà đã đem cuộc đời mình vào ván cờ mạo hiểm này, có lẽ không được yêu, cô cũng không cho Khải Đăng được yên ổn. Tội nghiệp cho anh, ba bên bốn bề như thế, anh phải làm sao ? Khải Đăng vốn thẳng tính, lại ngang tàng, một khi Khải Bình làm chủ tịch rồi, hẳn sẽ không tha cho anh đâu.

- Em yêu hẳn lắm sao ?

Cô cắn môi cố không cho nước mắt tràn ra. Chỉ vì yêu cô mà anh phải ra nông nổi này nhưng khi anh trở thành kẻ trắng tay rồi thì anh cũng sẽ từ bỏ cô thôi. Hạ Y quá hiểu Khải Đăng. Anh rất tự cao, sẽ không có chuyện anh cưới con gái một giám đốc ngân hàng khi anh là kẻ trắng tay. Kẻ đào mỏ - Đó là dư luận sẽ giết chết tình yêu của anh và cô.

Hạ Y nhìn xuống tay mình. Tờ vé máy bay nhẹ nhàng trở thành con dao mỏng nhọn sắt bén đâm thủng vào tim cô. Cô nhắm mắt nghe niềm đau tràn trong huyết quản.

- Chiều nay... bốn giờ em sẽ theo anh về Singapore.

Quả như lời Khang nói, Hạ Y thăm phục bản lĩnh anh trên thương trường. Hình như đối với anh, mọi thứ trên đời không có gì phức tạp. Chẳng hạn như việc Khải Đăng vừa được chọn là Chủ tịch hội đồng quản trị.

Nếu mọi người đều cảm chắc phần thắng cho Khải Bình thì Thái Khang đã đập tan hy vọng đó. Thái Khang đã tuyên bố ngân hàng của anh sẽ ủng hộ một trăm phần trăm vốn cho dự án của Khải Đăng, hỏi ai không vui mừng. Bây giờ vừa làm chủ được mình, vừa có người đầu tư vốn vô điều kiện, hỏi sao bà Tâm Ngọc không hài lòng. Bởi dù Thanh Hà có sát nhập công ty thì cô cũng đưa ra đủ yêu sách.

- Cảm ơn anh Thái Khang!

Khải Đăng bắt tay Thái Khang, một cái siết tay đầy chần thành:

- Có gì mà khách sáo quá vậy, ông bạn.

- Nói thật, ngay lần đầu gặp anh, tôi không mấy thiện cảm lắm.

Thái Khang ngạc nhiên:

- Lý do ?

Khải Đăng cười cười, anh hát hàm về phía Hạ Y đang nói chuyện với đám nhân viên. Khang hỏi tiếp:

- Vì cô ấy à ?

Khải Đăng bật cười, anh ôm vai Thái Khang:

- Cảm ơn anh nhiều. Bọn này sẽ không bao giờ quên ơn anh đâu.

- Thật không ? - Thái Khang muốn kiểm tra lại điều đó khi Khải Đăng bỏ đến tiếp các cổ đông.- Rồi anh sẽ hận tôi suốt đời đây chứ.

Khải Đăng vừa kéo Hạ Y vào đã đóng sầm cửa lại. Hạ Y cự nự:

- Làm gì vậy ?

Anh sẵn tới kéo mạnh cô đồ ập vào người. Hạ Y ngượng ngùng đẩy anh ra:

- Đây là phòng làm việc đó.

Khải Đăng lì lợm ghi lấy cô, môi anh mơn man trên môi cô:

- Có biết sáng giờ anh nhớ em thế nào không ? Em hư lắm! Không nhìn anh lấy một lần.

Cô chun mũi:

- Chứ hỏng phải anh buồn khi thấy Thanh Hà đi cạnh Khải Bình hả ?

- Bậy nào!

Anh cười cười, anh vén mấy sợi tóc trên trán cô. Hôm nay Hạ Y mặc bộ vest màu vàng nhạt, trông cô chững chạc nhưng trẻ trung, duyên rũ vô cùng.

- Anh hôn em nhé!

Cô nhìn anh say đắm:

- Bây giờ là chủ tịch hội đồng quản trị rồi, không phải muốn làm gì là làm đâu.

- Dĩ nhiên! Anh vừa xin phép em đấy thôi.

Dứt lời, anh đã gắn môi mình vào môi cô. Hạ Y chói với ngã xuống xa lông, cô vít cổ anh xuống. Khải Đăng nghe tim trĩu dậy bao cơn sóng đam mê, anh ghì lấy cô, hôn khắp mặt môi.

- Khải Đăng! Em yêu anh!

- Bé con! Anh nhớ em quá.

Anh hôn cô say đắm, Hạ Y cũng hôn trả lại cuồng nhiệt. Tình yêu của cô chỉ được sống hết buổi chiều nay thôi, cô muốn khi ra đi sẽ để lại cho anh một kỷ niệm.

- Hạ Y! Mình cưới nhau nha em ?

- Vâng!

Cái chớp mắt của Hạ Y khiến anh càng hạnh phúc hơn. Khải Đăng cuống quĩnh khi Hạ Y nhiệt tình đón nhận anh. Cô với tay kéo nhẹ rèm cửa, căn phòng chìm ngập trong ánh sáng mờ mờ. Cả hai say sưa thể hiện tình cảm của mình.

Anh siết nhẹ chiếc eo thon đặt cô nằm trên ghế. Hạ Y ghì lấy bờ lưng vạm vỡ, cô oằn người trong bao cảm xúc ngất ngây...

Khải Đăng không thềm cài nút áo, anh ủ cô trong ngực mình.

- Chiều nay về ra mắt mẹ nha em ?

Cô úp mặt vào ngực anh mắt cay xè:

- Vâng!

Khải Đăng ngỡ cô thẹn thùng như mọi khi nên không nhìn mình, anh mỉm cười vuốt tóc cô. Hạ Y lên tiếng:

- Khải Đăng! Nếu em có lỗi, anh có tha thứ cho em không ?

- Bé con! Em đừng bỏ anh mà đi theo gã trai khác là được rồi.

Cô thót tim ngẩng lên nhìn anh. Khải Đăng ngạc nhiên vì thái độ lẫn ánh mắt hoang mang của cô, anh búng nhẹ mũi cô:

- Anh đùa thôi! Anh yêu em, mình sẽ hạnh phúc mà Hạ Y.

- Thì anh cứ trả lời đi!

Anh cười:

- Tha thứ hết, nhưng em không được giấu hay nói dối anh bất kỳ chuyện gì.

Anh hôn lên chót mũi cô:

- Chúng ta sẽ thành thật với nhau. Vợ chồng mình phải làm gương cho các con chứ.

Đang nảo ruột mà Hạ Y cũng phải phì cười Khải Đăng này thay đổi chóng vánh quá. Ngày nào tôn sùng chủ nghĩa độc thân, bây giờ đã nghĩ đến những đứa con. Cô nép vào ngực anh.

- Em yêu anh! Em sẽ làm tất cả để anh hạnh phúc.

- Chúng ta chứ nhóc ?

- Vâng! Chúng ta!

Bốn giờ ba mươi chiều. Khải Đăng đang dọn lại phòng làm việc thì Hàn Tú và Khả Hân bước vào. Anh cười rạng người hạnh phúc:

- Hai người đến chúc mừng tôi đó hả ? Không cần đâu, tôi nay đến nhà tôi dùng cơm là được rồi.

- Dùng cơm ? Mà còn ăn được hả ?

Hàn Tú hầm hăm nét mặt sần tới. Khải Đăng cau mày vì thái độ của bạn. Anh nhìn qua Khả Hân:

- Nó sao vậy ?

- Chuyện này anh phải tự biết chứ sao hỏi em ?

- Hai người làm sao vậy ? Lúc sáng còn vui vẻ lắm mà.

- Vui vẻ ?

Hàn Tú nói bằng giọng mỉa mai. Anh sần tới, không nói không rằng đâm vào mặt Khải Đăng một cú đau điếng:

- Mà là thằng tòi! Mà nói đi! Mà có yêu Hạ Y không ?

Tự dưng bị bạn đánh, Khải Đăng cũng quạu, anh loạng choạng đứng dậy, một bên miệng tứa máu. Anh quát lên:

- Mà điên hả ? Sao tự nhiên đánh tao ?

- Đánh mày ư ? Giết mày được, tao ùng giết nữa chứ đừng nói đánh. Mà nói đi! Mà có yêu Hạ Y không ?

- Chuyện đó thì liên quan gì đến mày ?

Khả Hân lặng thinh này giờ, cô cũng bước đến:

- Em chưa thấy người nào tệ như anh. Nếu anh không yêu thì không có gì để nói. Nếu anh yêu Hạ Y, em nói cho anh biết...

- Hạ Y làm sao ?

Khả Hân thở hắt ra, ánh mắt cô giận dữ:

- Không làm sao cả. Chị ấy đã lên máy bay lúc bốn giờ.

- Để làm gì ? Mà đi đâu ?

Chịu hết nổi thái độ ngờ ngạc của Khải Đăng, Hàn Tú châm chọc:

- Mà đúng kịch hay lắm. Mà có biết cô ấy đã chấp nhận theo Thái Khang về Singapore để hắt đầu tư vào đây không ?

Anh bật cười chua chát:

- Giờ thì xong rồi .Mày ở lại đây đi, ngồi lên cái ghế chủ tịch đó mà tận hưởng hạnh phúc đi.

Anh bước tới nắm tay Khả Hân lôi đi như lúc vào. Ra đến cửa, Hàn Tú dừng lại ngoái nhìn Khải Đăng. Hắn đang ngồi trên bàn làm việc khác nào một pho tượng.

- Khải Đăng! Thái Khang đã đeo đuổi Hạ Y từ thời sinh viên. Tao tiếc cho mày...

Cánh cửa khép lại. Khải Đăng xoay ghế nhìn ra cửa sổ. Bầu trời trong xanh thích hợp cho một chuyến bay, có một chiếc máy bay vừa bay qua. Anh thần thờ nhìn theo. Giờ đây, anh mới thấu hiểu được cảm xúc sụp đổ là gì ?

“Em sẽ làm tất cả để anh có hạnh phúc”

Lời của Hạ Y vang bên tai anh. Trời ơi...

Khải Đăng la lên, anh hất tung bàn làm việc. Tại sao ? Tại sao mọi thứ lại thế này ?

- Hạ Y! Ai cho phép em làm vậy ? Em về đây! Về đây! Anh muốn em trả lời anh ? Hạ Y ơi! Về đây em ơi!

Vừa la hét vừa đập đồ tất cả những gì trước mặt, Khải Đăng như kẻ điên loạn. Trong phút chốc, căn phòng làm việc không khác bãi chiến trường. Anh ngồi bệt xuống nền nhà gặm nhấm nỗi đau chảy tràn trong tim.

Gục mặt vào tay, Khải Đăng chiêu lại từng thước phim giữa anh và cô trong đầu. Tiếng nói, tiếng cười của Hạ Y văng bên tai mà giờ cô đã xa xôi ngàn dặm. Cô hy sinh để anh hạnh phúc ư ? Anh bật cười khô lạnh:

- Anh hận em! Hận em suốt đời, Hạ Y ơi!

Một năm sau. Khải Bình đặt ly nước lọc trước mặt Khải Đăng:

- Uống đi! Trông mày chẳng khác một kẻ thất tình.

- Vậy sao!

Khải Bình cười cay đắng:

- Đôi khi độc thân cũng có cái hay của nó.

- Thanh Hà là một cô gái tài giỏi, anh còn đòi gì nữa.

- Một cô gái giỏi chưa chắc là người vợ tốt

Khải Đăng phì cười:

- Anh có đòi hỏi cao quá không ?
- Tôi cho chú một kinh nghiệm. Hôn nhân cần có tình yêu.

Đang bình thường, nét mặt Khải Đăng sa sầm xuống. Một năm trôi qua mà anh vẫn không sao quên được. Vết thương đó chỉ có người gây ra mới trị lành, nhưng người ta đâu còn quan tâm đến anh nữa. Một lời em cũng không nói, anh làm sao cam tâm hả Hạ Y.

- Cậu nên sang đó đi. Đừng hành hạ bản thân nữa.
- Tôi về đây.

Khải Đăng bật dậy. Anh đã chọn biện pháp né tránh mỗi khi có ai đó đề cập đến chuyện này. Khải Bình tiễn anh ra cửa :

- Tuy tôi không phục nhưng phải thừa nhận cậu giỏi trong kinh doanh. Được đứng dưới trướng cậu, cũng đáng tự hào lắm.
- Cảm ơn anh!

Vừa khép công lại, Khải Đăng đã nhận ra chiếc Spacy cùng chiếc mô-tô của Hàn Tú và Khả Hân trong sân nhà mình. Anh nói lỏng cà-vạt bước lên bậc tam cấp Hàn Tú đang ngồi nói chuyện với Khả Hân. Khải Đăng hát hàm:

- Nè! Hai đứa bây giờ nghèo lắm sao mà tối ngày tới đây ăn cơm hoài vậy ? Còn nữa nha, nhân viên gì về còn sớm hơn cả giám đốc.

Bị bạn mắng nhưng Hàn Tú lại cười hì hì:

- Mà sao... tính toán quá đi. Lâu quá tao chưa thưởng thức tài nghệ của mày nên muốn thử thôi.

Anh quàng tay qua vai bạn, hát hàm về phía cửa bếp:

- Vào đó trở tài thử coi!

- Vào bếp ?

Khải Đăng kêu lên như đĩa phải vôi:

- Đó là chuyện của đàn bà con gái, mà chỉ có Khả Hân bi mờ mắt mới phải vào bếp lấm lem vì mày.

- Nè, mày nói vậy là ý gì ?

Khải Đăng cười cười rồi bỏ đi về phòng. Anh chúa ghét ngồi đó để bị họ lôi ra làm đề tài bàn tán. Mà nghĩ cũng lạ! Sao tối ngày họ cứ phải đem hết cô này tới cô nọ giới thiệu cho anh.

- Đúng là điên!

Hàn Tú mắng theo:

- Rồi mày đừng có hối hận.

Bực mình ném cặp táp lên giường, Khải Đăng đi thẳng vào phòng tắm để nguyên đồ dội nước lên người. Hạ Y! Anh sắp chịu hết nổi rồi. Anh nhớ em quá. Em có hạnh phúc không ? Sao một tin tức của em, anh cũng không biết. Gã Thái Khang khôn kiếp đó sẽ đối xử với em ra sao khi biết em đã là của anh ? Đã bao nhiêu lần anh định bay qua tìm em, nhưng anh sợ mình lại là kẻ phá hoại hạnh phúc của em. Anh phải làm sao đây hả em ? Nếu không hạnh phúc, sao em không về đây với anh ?

- Hạ Y! Anh nhớ em lắm!

Cốc cốc

Có tiếng gõ cửa, Khải Đăng đoán là Khả Hân lên gọi xuống ăn cơm. Bực mình, anh để mặc nước trên người bước ra:

- Mày phiền quá đi hà. Cứ xuống dưới, anh thay đồ xong sẽ...

Cánh cửa vừa mở, Khải Đăng đá chết sững đứng như bị thôi miên. Anh có mơ không ? Trước mặt anh là...

- Hạ Y!

Hạ Y buông cái khay thức ăn đứng trước mặt anh. Cô cũng bồi hồi, xúc động không kém gì Khải Đăng. Bốn mắt nhìn nhau, không ai nói được lời nào. Thật lâu, Hạ Y mới lên tiếng:

- Không mời em vào à ?

- O! Em vào đi!

Quá bất ngờ, Khải Đăng như không tin vào mắt mình. Hạ Y xuất hiện hệt như lần đầu anh và cô gặp nhau. Anh bối rối chỉ đại chiếc ghế cho cô.

- Em... em ngồi đi. Anh thay đồ đã.

- Không cần đâu!

Cô lên tiếng níu chân anh. Hạ Y đặt khay thức ăn lên bàn, cô cung thẹn thùng:

- Em... không phiền anh đâu. Em xuống nhà đây.

- Đợi đã!

Khải Đăng như cái máy đã lập trình sẵn, anh chụp tay cô níu lại. Đối với Khải Đăng, chỉ cần một sự chậm chạp là mắt cô ngay.

- Anh... anh...

Cô nhìn anh chờ đợi:

- Anh muốn nói gì à ?

Anh nhìn cô như đo lường, ngắc ngư một lúc anh mới nói:

- Em hạnh phúc chứ ? Thái Khang có tốt với em không?

- Anh ấy xưa nay vẫn tốt với em mà.

- Ừ! Thế thì anh mừng.

- Thật vậy sao ?

Vô cúi mặt cố nén cảm xúc thật trong lòng:

- Còn anh ?

- Anh... vẫn vậy.

Cô ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt anh:

- Anh đã thay đổi đấy chứ ?

- Anh... đâu có.

- Sao không! Khải Đăng em biết trước kia sẽ không đứng nắm tay em thế này. Anh ấy rất... ơ...

Khải Đăng kéo mạnh Hạ Y, anh ngắt lời có bằng một nụ hôn cuồng nhiệt, nồng nàn. Hạ Y bất ngờ nên thụ động đón nhận nhưng chỉ một lúc cô đã hôn trả lại say đắm không kém anh.

Cả hai như quên cả đất trời, trao nhau những đam mê cho thỏa nhớ mong bấy lâu. Một năm... Ôi, mới một năm mà họ tưởng một thế kỷ đã trôi qua.

Thật lâu... thật lâu Khải Đăng mới rời lỏng vòng tay. Anh vẫn giữ cô sát vào người:

- Anh sẽ tuyên chiến với Thái Khang giành lại em. Anh chịu hết nổi rồi. Đêm nào anh cũng thức trắng nhớ em. Hạ Y! Trả lời anh đi. Nói gì đi em!

Cô nhìn anh như bù đắp lại bao đêm cô nhờ anh. Một lúc, Hạ Y mới nói:

- Anh ấy không thèm em đâu, anh đừng có lo. Ảnh bảo... em hôn điều luyện quá, chỉ có anh mới đủ bản lĩnh hôn em, ảnh mua vé máy bay cho em về đây nè.

Khải Đăng cau mày rồi bật cười sáng khoái. Hạ Y đứng là nghịch ngợm. Anh cắn nhẹ môi cô:

- Em dám nói với hắn chuyện đó hả ?

Cô then thùng úp mặt vào ngực anh:

- Em không muốn nói dối anh ấy. Nhưng Thái Khang bảo anh mà ăn hiếp em là ảnh qua... cho anh biết tay.

- Trời ơi! Ai dám đụng vô em ?

- Hứ! Thế lúc nãy ai bảo... cái gì mà... ngu mới vào bếp.

- À... à... chuyện đó... Thôi, bỏ qua em há!

Anh dỗ ngọt cô bằng một nụ hôn dài say đắm. Hạ Y đẩy anh ra:

- Em muốn đi chào bà.

Không! Tôi nay phải ở lại đây. Em bệnh, anh chăm sóc bây giờ anh bị cảm lạnh rồi nè. Em phải ở lại đây lo cho anh từng miếng ăn, giấc ngủ đi.

Vừa nói, Khải Đăng vừa nhắc bổng cô trên đôi tay mạnh mẽ, Hạ Y nằm im hồi hộp vuốt ve hàm râu lười cạo của anh.

- Đáng ghét!

- Đã bảo là “tuyệt vời” rồi. Em cứ nói sai hoài để anh dạy lại cho.

Cô kêu ré lên né Khải Đăng khi anh đổ ập người lên người mình. Khải Đăng nhanh hơn, anh chụp tay kéo cô sát vào người anh:

- Cuối tuần này, em sẽ làm cô dâu.

- Không! Còn khuya!

Cô bướng bỉnh, nhưng anh lại có cách trị. Chỉ cần anh dùng tình yêu của mình là cô sẽ ngoan ngoãn nằm im thôi.

- Khải Đăng! - Cô kêu khẽ - Anh tuyệt lắm!

- Ừ, em cũng đáng yêu lắm.

Hai đôi môi ấm lại làm bạn với nhau trong nồng nàn say đắm.

HẾT